

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Ssk/35/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1022200505
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viola Takáčová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:1022200505.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD., LL.M. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: T. S. U., nar. XX. F. XXXX, bydliskom R. XXX, XXX XX T., právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Marián Jusko s.r.o., so sídlom Račí potok 2385/3, 040 01 Košice - Mestská časť Sever, IČO: 53 769 589, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SPSČ-PO3-2022/000062-003 z 28. januára 2022, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Bratislave z 24. októbra 2024, č. k. BA-6S/81/2022-122, t a k t o

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

I. Priebeh správneho súdneho konania

1. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) napadnutým rozsudkom z 24. októbra 2024, č. k. BA-6S/81/2022-122, postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 28. januára 2022, č. SPSČ-PO3-2022/000062-003, ktorým tento podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie - personálny rozkaz generálneho tajomníka služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 51 z 26. októbra 2021 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ v štátnej službe príslušníka Policajného zboru, vo funkcii referent Dialničného oddelenia Policajného zboru Kunovec, krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., s ukončením služobného pomeru ku dňu doručenia rozhodnutia dňa 27. októbra 2021 o 14:00 hod., na tom skutkovom základe, že ako veliteľ hliadky a zároveň vodič vykonával dňa 05. 05. 2021 štátnu službu spoločne s kolegom F. O. H., ktorý bol velený ako člen hliadky. V čase 20:51 hod. F. O. H. poškodil opakovanými údermi rukou zovretou v päšť po prístrojovej doske na strane spolujazdca čelné sklo služobného cestného vozidla R. J., ev. č. T.XXXI.. Žalobca v úmysle zbaviť F. O. H. zodpovednosti za túto škodu spracoval spolu s F. O. H. radný záznam, v ktorom uviedli nepravdivé informácie o tom ako k poškodeniu služobného cestného vozidla došlo, pričom nadriadenému dňa 06.05.2021 tento úradný záznam predložil a oznámil, že vozidlo bolo poškodené po predchádzajúcej službe kolegov F. E. E. K. a F. D. H.. Škoda bola predbežne vyčíslená Automobilovými opravovňami Ministerstva vnútra Slovenskej republiky na 578,10 Eur. Žalobca ďalej dňa 05.05.2021 v

čase výkonu štátnej služby o 21:43 hod. prekryl spoločne s F. O. H. kamery umiestnené v služobnom cestnom vozidle a následne ako veliteľ hliadky a vodič viedol služobné cestné vozidlo mimo služobný úsek pridelený v rámci inštruktáže č. 2660160 do miesta svojho trvalého pobytu v obci R..

2. Správny súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného preskúmal v intenciách § 192 ods. 1 písm. e), § 193 ods. 1, 2, § 194 ods. 1, § 232, § 235 ods. 1, 3, § 238 ods. 1-4, § 247a, § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. a v režime stanovenom správnym súdnym poriadkom a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej správnej žaloby.

3. V úvode právneho odôvodnenia napadnutého rozsudku správny súd poukázal na skutočnosť, že služobný pomer príslušníkov PZ nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je typickým pomerom súkromnoprávnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s tým súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov, ktorá sa vyhýba implementácii zmluvných prvkov do vzťahov, ktoré sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru, pre ktoré je charakteristické jednostranné rozhodovanie zamestnávateľského subjektu o právach a povinnostiach príslušníkov. Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone. Ide teda o špecifický štátnozamestnanecký pomer verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu. Poukázal pri tom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/8/2015, zo dňa 24. augusta 2016.

4. Vo svetle dlhodobu ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktorú nadviazal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, správny súd uviedol, že konanie o prepustení policajta zo služobného pomeru pre porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom je založené na objektívnej stránke spáchaného konania a jeho vysokej intenzite. Ide o obdobu okamžitého skončenia pracovného pomeru u zamestnancov. Predmetné konanie je nezávislé od trestného konania a nie je ho možné s ním zamieňať. Tiež správny súd považoval za potrebné uviesť, že služobný orgán je v zmysle zákona o štátnej službe kompetentný v personálnych veciach konať samostatne a nemá povinnosť prerušiť konanie za účelom vyčkania na výsledok trestného konania. Ani prípadný právoplatný oslobodzujúci rozsudok by ešte neznamenal, že policajt sa nedopustil porušenia služobnej disciplíny. Disciplinárna zodpovednosť je oveľa širšia ako zodpovednosť trestnoprávna. Administratívne konanie sa od trestného konania odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania. V personálnom konaní možno použiť ako dôkazy aj dôkazné prostriedky, ktoré nemusia svojou formou postačovať pre účely trestného konania. Správny súd k uvedenému poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/37/2011, zo dňa 28. augusta 2012, sp. zn. 3Sžk/47/2019, zo dňa 14. januára 2020, bod 15, príp. rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Asan/22/2021 zo dňa 02. februára 2022. Z uvedeného, ako aj z ustanovení o skončení služobného pomeru preto nie je podľa názoru správneho súdu možné vyvodiť, že pre prepustenie policajta podľa § 191 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. je potrebné vedenie disciplinárneho alebo trestného konania, keďže ako už bolo uvádzané, konanie o prepustení zo služobného pomeru policajta je na iných konaniach nezávislé. Ak na prepustenie zo služobného pomeru je takéto konanie potrebné, zákon to osobitne stanovuje.

5. Vo vzťahu k námietkam žalobcu ohľadne formy vypočutia (výsluchov) kolegov DO PZ P. a porušenia práva na obhajobu správny súd aj so zreteľom na citovanú judikatúru uviedol, že v rámci konania o prepustení policajta zo služobného pomeru je podľa § 247a zákona o štátnej službe vylúčená aplikácia ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „správny poriadok“). Dokazovanie podľa zákona o štátnej službe sa preto riadi inými princípmi ako pri postupe podľa Správneho poriadku, ktorý je univerzálnym procesným predpisom pre rôzne druhy konaní v rámci systému orgánov verejnej správy oproti osobitnému predpisu zákona o štátnej službe, ktorý upravuje postavenie, úlohy, práva a povinnosti príslušníkov ozbrojených zborov.

6. K námietke žalobcu týkajúcu sa nedostatku právomoci riaditeľa správny súd odkázal na § 3 a § 232 zákona č. 73/1998 Z. z., a uviedol, že ak má bezprostredne nadriadený predložiť návrh nadriadenému na prepustenie zo služobného pomeru, návrh musí mať svoj podklad, ktorý sa musí zisťovať len na základe dokazovania podľa § 238 zákona č. 73/1998 Z. z. V tejto súvislosti odpovedal aj na námietku žalobcu ohľadne zaujatosti riaditeľa. Ak žalobca namietal zaujatosť riaditeľa len z dôvodu, že vykonával dokazovanie zabezpečovaním výsluchov, listín alebo dožiadaniami na zabezpečovanie iných dôkazov (napr. kamerových záznamov), pričom podľa názoru žalobcu takýto postup vykonávať

pre nedostatok právomocí nemohol, je podľa správneho súdu neopodstatnené konštatovať zaujatosť pre plnenie zákonných povinností.

7. Správny súd k námietkam žalobcu týkajúcich sa použiteľnosti kamerových záznamov z čerpacej stanice pre konanie o prepustení zo služobného pomeru uviedol, že prípustnosť použitia obrazového záznamu z kamerového systému nebola vylúčená ani rozhodovacou činnosťou Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, vid'. rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/79/2023 zo dňa 26. júna 2024. Poukázal, že v tom istom rozhodnutí (bod 26) bolo tiež konštatované, že nezákonnosť prvostupňového a ani odvolacieho rozhodnutia nespôsobuje to, ak pred jeho vydaním nebol konkrétny dôkaz v administratívnom spise, pokiaľ bol jeho súčasťou pred vydaním konečného rozhodnutia vo veci samej (odvolacieho rozhodnutia). V tejto súvislosti preto správny súd považuje námietky žalobcu o spôsobe zabezpečenia kamerových záznamov za nedôvodné. K požiadavke zabezpečenia certifikácie kamier, príp. ich osvedčenia považoval správny súd za bližšie nešpecifikovanú a zo žalobnej argumentácie nebolo správne mu zrejmé, aký má vplyv otázka certifikácie kamery na samotný kamerový záznam (kamerové záznamy) a na zistený dôkazný stav. Vyhodnotením uvedených dôkazov správny súd skonštatoval, že tieto vyvracajú žalobcove tvrdenia (námietky) o tom, že prasklina na čelnom skle už existovala v čase jeho nástupu do služby a následne sa počas tejto služby mala rozšíriť.

8. Správny súd rovnako nezistil podstatné porušenia ustanovení v konaní pred žalovaným a prvostupňovým orgánom. Žalobcovi bolo niekoľkokrát poskytnuté právo sa vyjadriť k uvedenému konaniu, ako aj k podkladu rozhodnutia. Podľa administratívneho spisu sa tak udialo už na začiatku samotného konania o prepustení zo služobného pomeru, keď mu bolo dňa 18. augusta 2021 doručené upovedomenie riaditeľa o začatí konania, voči ktorému sa vyjadril podaním doručeným DO PZ dňa 24. augusta 2021, následne dňa 05. októbra 2021, kedy sa po predchádzajúcom telefonickom upovedomení dňa 01. októbra 2021 uskutočnilo oboznámenie sa s celým spisovým materiálom, ktorý si žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu preštudoval a skopíroval a dňa 13. októbra 2021 doručil DO PZ svoje vyjadrenie k návrhu na prepustenie. Nie je preto možné prijať žalobcom prezentovaný záver o vedení vykonštruovaného konania voči žalobcovi.

9. Žalobnú námietku, týkajúcu sa nevyhodnotenia stanoviska odborového združenia polície, správny súd považoval za nedôvodnú, pretože v súlade s § 225 ods. 1 písm. c) zákona č. 73/1998 Z. z. má služobný úrad síce povinnosť vopred prerokovať s príslušným odborovým orgánom návrh na prepustenie policajta pre zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti, avšak zákon o štátnej službe neupravuje povinnosť pre služobný úrad, aby bol viazaný stanoviskom odborového orgánu tak, ako je to v prípade § 227 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. Povinnosť splnenia prerokovania návrhu na prepustenie policajta zo služobného pomeru si v danom prípade prvostupňový orgán splnil, keď prostredníctvom prípisov zo dňa 29. septembra 2021 tento návrh doručil Odborovému zväzu Polície v SR a Novému odborovému zväzu Polície na prerokovanie a zaujatie stanoviska. Správny súd poukázal obdobne aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/8/2015 zo dňa 24. augusta 2016.

10. O trovách konania správny súd rozhodol v súlade s § 168 SSP, podľa ktorého nepriznal žalovanému nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania, keďže priznanie trov žalovanému je v zásade výnimočnej povahy a v danom prípade nárok na náhradu trov nebolo možné spravodlivo požadovať. Navyše, zo spisu žiadne dôvodne vynaložené trovy konania žalovaného ani nevyplyvajú.

II. Kasačná sťažnosť a vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

11. Proti rozsudku správneho súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

12. Namietal, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP).

13. Sťažovateľ po zhrnutí námietok podaných v správnej žalobe opätovne uviedol, že rozhodnutie žalovaného v spojitosti s personálnym rozkazom oprávneného orgánu je absolútne nepreskúmateľné, šikanózne, diskriminujúce, arbitrárne a v rozpore s právnymi predpismi, najmä porušujúce právo na spravodlivý proces, právo na obhajobu, porušujúce zásadu „ne bis in idem“ a porušovania zásady prezumpcie neviny. Poukázal, že bolo porušené jeho ústavné právo podľa čl. 19 Ústavy SR, na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Podľa názoru sťažovateľa, napadnuté rozhodnutie vychádza (i) z nesprávneho právneho posúdenia veci, (ii) je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, (iii) zistenie skutkového stavu orgánom

verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci, (iv) skutkový stav, ktorý vzal správny orgán za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi a nemá v nich oporu a (v) došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred správnym orgánom, ktoré malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej. Žalovaný v spojitosti s oprávneným orgánom sa podľa sťažovateľa nevysporiadal zákonným spôsobom so skutočnosťami, na ktoré poukazoval vo svojich vyjadreniach, v odvolaní, neboli brané do úvahy jeho argumenty v jeho prospech a nevysporiadal sa s námietkami vrátane námietky zaujatosti, o ktorých mal byť vyrozumený.

14. V odôvodnení kasačnej sťažnosti sťažovateľ s poukazom na rozhodnutie NS SR z 28. augusta 2012 sp. zn.: 8Sžo/37/2011, z ktorého vyplýva, že „V konaní o prepustení zo služobného pomeru nejde o posudzovanie spáchania trestného činu, ale o zistenie porušenia služobnej prísahy a toto konanie nezávisí ani od výsledku trestného konania, preto, ak sú pre účely takéhoto konania využité dôkazy z trestného konania, tieto podliehajú hodnoteniu v zmysle § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov policajného zboru...“

Sťažovateľ zdôraznil, že začatie konania bolo výlučne na podklade uznesenia o vznesení obvinenia jeho kolegovi a z tohto uznesenia vyplývajúcej okolnosti, ktoré bolo následne zrušené, pričom s týmto argumentom sa nikto nevysporiadal. Súd tak nerešpektoval ustálenú súdnu prax. Skonštatoval, že v procese, pri ktorom dochádza k prepusteniu policajta zo služobného pomeru dochádza k najväčšiemu zásahu do práv osoby - policajta, preto nie je možné pripustiť žiadnu svojvôľu zo strany správneho orgánu. Poukázal na § 238 zákona č. 73/1998 Z. z. týkajúci sa dôkazov a ich hodnotenia a zároveň na § 233, kde zákonodarca v právnej norme § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z. ustanovuje oprávnenému orgánu povinnosť postupovať pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol úplne zistený skutkový stav veci. Na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie všetky podklady a súčasne povinnosť posudzovať rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti, ktoré svedčia v prospech i neprospech účastníka konania.

15. Sťažovateľ k dôvodu na prepustenie zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. (policajt porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby) uviedol, že prepustenie zo služobného pomeru tak vychádza zo stavu, kedy došlo k tak závažnému porušeniu služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti, že nepostačuje trest vo forme disciplinárneho opatrenia. Teda spáchaný skutok má väčšiu závažnosť a má väčšiu intenzitu. Vzhľadom k tomu, že zákon explicitne neuvádza, čo je porušením služobnej prísahy a služobnej povinnosti, Ministerstvo vnútra SR, vydalo Nariadenie (Nariadenie ministra vnútra Slovenskej republiky z 12. marca 2008 o niektorých konaniach, ktoré zakladajú dôvod prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru), kde tieto dôvody demonštratívne vymenúva. Podľa názoru sťažovateľa, ide tak o konanie policajta, ktoré je tak závažné, že nepostačuje zákonom stanovené disciplinárne opatrenie. Iný výklad zákona o štátnej službe by popieral logiku ustanovení zákona o štátnej službe, ako aj ďalších na tento zákon nadväzujúcich predpisov. Rovnako poukázal na usmernenie Ministerstva vnútra SR pod č.p. SPČ-625/1-2005, kde sa jednoznačne, okrem iného, uvádza: „V odôvodnení návrhu sa podrobne popíše protiprávne konanie policajta, avšak z vyššie uvedených dôvodov je potrebné striktné sa vyhnúť údajom o vznesení obvinenia, o trestnom stíhaní policajta a o trestnom čine vôbec. Ďalej je potrebné rozviesť, v čom sa vidí zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy (vychádzať zo znenia prísahy § 17 ods. 1 zákona) alebo služobnej povinnosti (§ 48 ods. 3 zákona) a odôvodniť, prečo by ponechanie policajta v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby...Pritom treba zodpovedne a citlivo zhodnotiť intenzitu konania policajta z hľadiska závažnosti a nebezpečnosti konania a jeho následkov. Zvlášť citlivo posúdiť, či by ponechanie policajta v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Aj podľa názoru súdu nie každé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti má taký charakter, aby odôvodňovalo prepustenie zo služobného pomeru. Porušenie povinností musí nadriadený riadne vyhodnotiť z hľadiska primeranosti vyvedenia dôsledkov. ...“Zdôvodnenie zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti, ako aj skutočnosti, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov služby, musí byť v návrhu konkretizované a podložené dôkazmi...“je potrebné posudzovať a zohľadňovať aj predchádzajúce výsledky v jeho služobnej činnosti, záslužné činy, odmeny, ale aj disciplinárne previnenia...vyhnúť sa rozdielnemu hodnoteniu závažnosti toho istého konania policajta v disciplinárnom konaní a v konaní o prepustení...“ Je podľa sťažovateľa zrejmé, že sám žalovaný si je vedomý skutočnosti, že konaniu o prepustení zo služobného pomeru musí predchádzať disciplinárne konanie, ktorým sa musí preukázať úmyselné zavinenie policajta a až následne sa môže konať o jeho prepustení. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR, sp. zn. 7Ssk 119/2022.

16. Sťažovateľ ďalej poukázal na právo na spravodlivý proces a obhajobu, kedy i zákon dáva možnosť policajtovi brániť sa navrhovaním a predkladaním dôkazov. Tu poukázal na skutočnosť, že na tvrdenia,

ktoré s kolegom H. uvádzali, žiadnym spôsobom neboli vyhodnotené, nehovoriac o navrhovaných dôkazoch. S poukazom na jeho námietku, že celé konanie voči jeho osobe bolo začaté len na základe uznesenia o vznesení obvinenia voči kolegovi, súd nereagoval, pričom len stroho uviedol, že tieto konania sú nezávislé. Tu mal sťažovateľ potrebu opätovne zopakovať, že žiaden dôvod, na začatie konania o prepustení jeho osoby neexistoval, pretože listina „Začatie konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru“ jednoznačne uvádza, že vychádza z uznesenia o vznesení obvinenia kolegu H.. Až v personálnom rozkaze bol vymedzený v odôvodnení dôvod prepustenia, ktorý mu dovedy nebol známy (pričom vo výrokovej časti ho nie je možné nájsť), a to, že mal kolegu úmyselne zbaviť zodpovednosti, pričom mali uviesť nepravdivé informácie v úradnom zázname a že mal prekryť spoločne s kolegom kamery SCV a následne vykonať jazdu mimo služobný úsek. Tieto skutkové dôvody považuje za rozporné, resp. mimo rámec čl. 1 N MV SR č. 18/2008, teda sa nemohlo jednať o zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej disciplíny.

17. Sťažovateľ ďalej poukázal na § 193 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., z ktorého podľa sťažovateľa vyplýva, že tento nadriadený má len návrhovú právomoc, avšak vykonávať dôkazy, resp. konať o návrhu a začať konanie o prepustení má len oprávnený orgán, ktorým je v tomto prípade Generálny tajomník MV SR (čl. 3 ods. 2 písm. m/ N MV SR č. 83/2020). Práve tu sťažovateľ zdôraznil, že priamy nadriadený by mohol zabezpečiť podklady k svojmu návrhu prostredníctvom disciplinárneho konania alebo prostredníctvom poverenia, ktoré sa v tomto prípade neuskutočnilo. Teda má za to, že je jednoznačne oprávnená námietka vo vzťahu k nedostatku právomoci priameho nadriadeného začať konanie, vykonávať dôkazy bez poverenia a zároveň vykonávať dôkazy radovými policajtmi je jednoznačne v rozpore so zákonom. Je pritom potrebné dôsledne rozlišovať podanie návrhu na začatie prepúšťacieho konania a začať prepúšťacie konanie, čo správny súd zjavne nerozlišuje. Podľa názoru sťažovateľa súd sa zároveň opomenul vyjadriť najmä k námietke, že nadriadený, ktorý konal vo veci sám, spracoval úradný záznam dňa 24. augusta 2021 pod č. KRPZ-ZA-KDI3-35-004/2021 a dňa 13. októbra 2021 pod č. KRPZ-ZA-KDI3-35-021/2021, ktorý slúžil ako nosný podklad pre návrh na prepustenie zo služobného pomeru. V tomto prípade sa tento nadriadený sám vylúčil z tohto konania, nakoľko sa postavil do pozície svedka, a teda nemohol ďalej konať. Uvedené procesné postavenia sú jednoznačne navzájom vylučujúce. Súd nevyhovel námietke o zaujatosti nadriadeného. Sťažovateľ od počiatku tvrdil, že konanie voči jeho osobe s ohľadom na priameho nadriadeného je zaujaté z dôvodov, ktoré obšírne popísal v žalobe. Námietkou zaujatosti sa nikto nezaoberal. Taktiež sa súd nezaoberal námietkou, že dokazovanie vykonávali radoví policajti, pričom takýto postup je zo zákona o štátnej službe vylúčený.

18. V závere sťažovateľ zhrnul, ktorými námietkami sa súd nezaoberal, a síce (i) či kamerové záznamy sú alebo nie sú zadovážené zákonnou cestou, teda kto, kedy a akým spôsobom, na základe akého právneho ustanovenia ich zabezpečil do konania, následne, či kamery sú alebo nie sú certifikované a či majú všetky právnymi predpismi vyžadované náležitosti a až v poslednom rade, čo je na záznamoch z kamier zaznamenané, (ii) registratúrne záznamy v zbernom spise nie sú v postupnosti očíslované, čo preukazuje neoprávnenú účelovú manipuláciu so spisom v jeho neprospech, (iii) súd sa nevysporiadal so služobným hodnotením, hoci i podľa judikatúry je na túto skutočnosť nutné prihliadať pri hodnotení, či je zotrvanie v policajnom zbore na ujmu štátnych záujmov alebo nie, (iv) personálny rozkaz nebol podpísaný oprávneným orgánom, čím došlo k formálnemu nedostatku rozhodnutia, čo má za následok neplatnosť a neúčinnosť rozhodnutia, (v) nový odborový zväz polície vyjadril nesúhlas s prepustením jeho osoby, a aj keď správny orgán nie je viazaný stanoviskom odborov, je potrebné, aby sa s týmto stanoviskom vysporiadal v odôvodnení rozhodnutia, čo neučinil, teda z tohto hľadiska je rozhodnutie svojvoľné a nepreskúmateľné, (vi) napriek tomu, že poukazoval na to, že sa pracovných porád, kde mali byť preškolení policajti v súvislosti s internými predpismi nezúčastnil, a teda nemohlo dôjsť k zavinenému a vedomému konaniu, touto námietkou sa nezaoberali ani správne orgány, ani správny súd, (vii) vo vzťahu k dôvodu na prepustenie, ktorý bol uvedený, a to opustenie úseku, nebol zabezpečený jediný dôkaz, preto tento dôvod nemôže obstáť ako zákonným spôsobom preukázaný dôvod prepustenia.

19. Na základe uvedeného sťažovateľ zhrnul, že ako aj žalovaný, aj správny súd vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, rozhodnutie je absolútne nepreskúmateľné a arbitrárne pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, súd nevzal do úvahy, že zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci, takisto nevzal do úvahy, že skutkový stav, ktorý vzal správny orgán za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi a nemá v nich oporu a ani to, že došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred správnym orgánom, ktoré malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej. Došlo k nezákonnému získavaniu dôkazov, pričom do spisu boli založené dôkazy, ktoré majú byť len v jeho neprospech. Súd sa nevysporiadal zákonným spôsobom so skutočnosťami, na ktoré poukazoval, neboli brané do úvahy jeho argumenty v jeho prospech a nevysporiadal sa s námietkami vrátane námietky

zaujatosti voči nadriadenému, o ktorých mal byť vyrozumený. Preto navrhol, aby kasačný súd zmenil rozsudok Správneho súdu v Bratislave o zamietnutí žaloby pod sp. zn. BA-6S/81/2022 zo dňa 24. októbra 2024 tak, že zruší rozhodnutie žalovaného pod spisovou značkou SPSČ-PO3-2022/000062-003 zo dňa 28. januára 2022, ale aj Personálny rozkaz Generálneho tajomníka služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 51 zo dňa 26. októbra 2021 a vec vráti na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil i trovy právneho zastúpenia.

20. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný, ktorý vyjadril nesúhlas s argumentáciou a právnym názorom žalobcu vyjadreným v kasačnej sťažnosti a plne súhlasí s výrokom napadnutého rozsudku. Žalovaný poukázal na svoje písomné vyjadrenie k podanej žalobe, ktoré bolo zaslané súdu pod č. p. SL-OPS1-S-74/2022 z 20. júna 2022, na ktorom trvá. Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a kasačnú sťažnosť v zmysle § 461 SSP zamietnuť.

21. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené žalobcovi na vedomie dňa 23. februára 2025.

III. Aplikovaná právna úprava a posúdenie veci kasačným súdom

22. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

23. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

24. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

25. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súde v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

26. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok správneho súdu, ktorým súd zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 28. januára 2022, č. SPSČ-PO3-2022/000062-003, ktorým tento podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie - personálny rozkaz generálneho tajomníka služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 51 z 26. októbra 2021 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z.

27. Podľa § 48 ods. 3 písm. a), c), g) a h) zákona č. 73/1998 Z. z. policajt je povinný

a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,

c) oznámiť bezprostredne nadriadenému poruchy a nedostatky, ktoré ohrozujú alebo sťažujú výkon štátnej služby, a hroziacu škodu,

g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,

h) dodržiavať služobnú disciplínu.

28. Podľa § 189 ods. 1 písm. c) zákona č. 73/1998 Z. z. služobný pomer sa končí prepustením.

29. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

30. Podľa § 193 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru.

31. Podľa § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e), navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

32. Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné;

pri prepustení z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. b) a c) sa v odôvodnení rozhodnutia o prepustení uvedú len závery rozhodnutia lekárskej komisie alebo závery posudku služobného klinického psychológa.

33. Podľa § 232 zákona č. 73/1998 Z. z. konanie v prvom stupni vo veciach služobného pomeru uskutočňuje a rozhoduje v ňom minister a nadriadený a ďalšie subjekty, ak to ustanovuje tento zákon (ďalej len „oprávnený orgán“).

34. Podľa § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

35. Podľa § 238 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

36. Podľa § 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy.

37. Podľa § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

38. Podľa § 247a zákona č. 73/1998 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem výkonu rozhodnutia.

39. Najvyšší správny súd mal z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou tvoril pripojený administratívny spis žalovaného, preukázať, že

- žalobca v čase vydania prvostupňového správneho rozhodnutia bol príslušníkom Policajného zboru, vo funkcii referent Dialničného oddelenia Policajného zboru P., krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline;

- dňa 18. augusta bolo na základe vydaného upovedomenia č. KRPZ-ZA-KDI3-35/2021 riaditeľom Dialničného oddelenia Policajného zboru Kunovec, Krajského dopravného inšpektorátu v Žiline, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline ako bezprostredne nadriadeným žalobcu začaté konanie vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z.;

- dňa 29. septembra 2021 bol riaditeľom vypracovaný návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, ktorý bol dňa 19. októbra 2021 predložený žalovanému;

- prvostupňový správny orgán po preskúmaní veci a zabezpečení relevantných podkladov rozhodol o prepustení žalobcu zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru, keď mal za preukázané, že žalobca zvlášť hrubým spôsobom porušil služobné povinnosti a služobnú prísahu s tým, že jeho ďalšie ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, a to na skutkovom základe uvedenom v bode 1 odôvodnenia

(z odôvodnenia vyplýva, že žalobca svojím konaním neplnil svedomite úlohy - služobné povinnosti, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených; zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočíva v tom, že menovaný nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď po tom, ako jeho kolega F. O. H. spôsobil škodu, túto skutočnosť bezprostredne neohlásil nadriadenému a v rozpore so skutočnosťou sa snažil vzbudiť dojem, že za uvedené poškodenie sú zodpovední kolegovia z predchádzajúcej služby; ďalej žalovaný ako veliteľ hliadky a zároveň vodič SCV spoločne s kolegom F. H. prekryli kamery v SCV a bez toho, aby o tom informovali operačné stredisko alebo nadriadeného, opustili služobný úsek pridelený v rámci inštruktáže a so SCV jazdil do miesta svojho trvalého bydliska v obci R.; o jeho zvlášť hrubej nedisciplinovanosti svedčí aj skutočnosť, že svojím konaním porušil aj základnú povinnosť policajta, uvedenú v ustanovení § 48 ods. 3 písm. a), c), g) a h) zákona, pretože sa v čase výkonu štátnej služby nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor; zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti spočíva v tom, že menovaný nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď na úseku služobného zaradenia nevykonával riadne štátnu službu, keď počas nej svedomite neplnil úlohy uložené mu zákonom podľa § 2 ods. 1 písm. a) a § 8 ods. 1 a 3 zákona č. 171/1993 Z. o. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov, kedy je policajt pri vykonávaní služobnej činnosti okrem iného povinný riadiť sa čl. 1, 7, 8 prílohy k N MV SR č. 3/2002 o etickom kódexe príslušníka PZ v znení neskorších predpisov, konať v súlade s Ústavou SR, záväznými právnymi predpismi a internými aktmi riadenia MV SR, rozkazom (podľa časti I. písm. a) bodu 2, 13, 14 rozkazu MV SR č. 9/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ; ponechanie menovaného v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby a zodpovedného dodržiavania služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ, na ich čestnosti, na ochrane práv občanov a na upevňovaní dôvery v Policajný zbor, nakoľko požiadavka zodpovedného prístupu príslušníka PZ k rešpektovaniu zákonov a interných

predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu; každý príslušník PZ má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojím povolaním a profesiou má byť svojím správaním vzorom vo vzťahu k ostatným občanom);

- na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím zamietol podané odvolanie a napadnuté rozhodnutie potvrdil

(v odvolaní uplatnené námietky odvolateľa nie je možné akceptovať a k týmto námietkam, ako aj k celému konaniu o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ, je potrebné uviesť, že oprávnený služobný orgán v konaní o prepustení postupoval a rozhodol v súlade so zákonom a vychádzal z riadne zisteného skutočného stavu veci. Úplne a spravodlivo zistil skutkové okolnosti, ustálil skutkový stav a odvolateľovi mimo rozumných pochybností preukázal spáchanie protiprávneho konania, zakladajúceho dôvod jeho prepustenia zo služobného pomeru. Všetky dôkazy obsiahnuté v zadováženom administratívnom spise, ktoré považoval za postačujúce pre vydanie napadnutého rozhodnutia, oprávnený orgán zhromaždil a vykonal v súlade so zákonom, zhodnotil ich jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo v neprospech odvolateľa a dospel k záveru, že zakladajú relevantné dôvody zodpovedajúce skutkovej podstate prepustenia podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e) zákona);

- správny súd žalobu podanú proti rozhodnutiu žalovaného s poukazom na § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

40. Najvyšší správny súd po vyhodnotení námietok uvedených v kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku správneho súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od argumentov a relevantných právnych záverov uvádzaných správnym súdom vo veci samej, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

41. Zákon č. 73/1998 Z. z. upravuje štátnu službu príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby, príslušníkov Národného bezpečnostného úradu a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len „štátna služba“). Tento zákon upravuje aj právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby (ďalej len „príslušník informačnej služby“), príslušníkov Národného bezpečnostného úradu (ďalej len „príslušník bezpečnostného úradu“) a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (§ 1 ods. 1 ods. 2).

42. V danej veci sa jedná o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov, ktorými bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ. Prepustenie bolo vykonané s odkazom na § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. ako následok porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, pričom ako predmetné porušenie bolo klasifikované príslušné konanie žalobcu popísané v bode 1 odôvodnenia.

43. Podstatné námietky sťažovateľa smerovali najmä voči postupu bezprostredne nadriadeného (v tomto prípade riaditeľa Diaľničného oddelenia PZ P.), konkrétne vo vzťahu k nedostatku jeho právomoci začať konanie o prepustenie policajta zo služobného pomeru a vykonávať dôkazy. V zmysle § 193 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru. Bezprostredne nadriadený v tomto prípade uplatnil svoju oprávnenú právomoc podať návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, pričom jeho návrh musel vychádzať z dostatočných podkladov o tom, že policajt porušil služobnú prísahu alebo povinnosť podľa dikcie § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Z uvedeného vyplýva, že bol povinný dôkazy aktívne a iniciatívne vopred zadovážiť. K tomuto bol žalobca oprávnený vyjadriť sa, navrhovať dôkazy a obhajovať sa v zmysle § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. Nadriadený (Generálny tajomník služobného úradu Ministerstva vnútra SR) v rámci konania o prepustení vykonával dôkazy, vyhodnocoval ich a na základe nich rozhodol. Je preto rozdiel medzi bezprostredne nadriadeným, ktorý spracováva návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru a nadriadeným oprávneným rozhodnúť o jeho prepustení. S uvedeným súvisí aj obrana žalobcu, ktorý namieta zaujatosť svojho bezprostredne nadriadeného. Ako už načrtoľ správny súd, bezprostredne nadriadený len vykonával svoju zákonnú povinnosť podať návrh na prepustenie, ak zistil porušenie služobných povinností. Tu je potrebné vychádzať z osobitnej povahy Policajného zboru ako ozbrojeného bezpečnostného zboru, ktorého jedným z definíčných znakov je akcent na disciplínu a rešpekt k autoritám usporiadaným v hierarchii. Uvedené štruktúrne usporiadanie predpokladá, že každý príslušník má vo vzťahu k inému príslušníkovi presne určené postavenie, a to buď ako nadriadený alebo podriadený, pričom plnenie rozkazov a pokynov nadriadených je nevyhnutným

predpokladom funkčnosti a efektívnosti zboru. Skutočnosť, že bezprostredne nadriadený v súlade so zákonom zabezpečuje podklady pre rozhodnutie o skončení služobného pomeru nemožno samo o sebe považovať za okolnosť zakladajúcu jeho zaujatosť. Ide o prirodzený dôsledok hierarchického usporiadania zboru a jeho vnútorného fungovania, ktoré je založené na princípe subordinácie. Za rozhodnutie o skončení služobného pomeru nenesie zodpovednosť bezprostredne nadriadený, ale orgán oprávnený na vydanie personálneho rozkazu (v danom prípade Generálny tajomník služobného úradu MV SR). Preto samotná účasť bezprostredne nadriadeného na procesných úkonoch smerujúcich k zaobstaraniu dôkazov neodôvodňuje záver o jeho zaujatosti, pokiaľ nie sú preukázané ďalšie konkrétne okolnosti, ktoré by spochybňovali jeho nestrannosť, čomu tak v danom prípade nebolo.

44. Konanie vo veci prepustenia príslušníka PZ zo služobného pomeru predstavuje konanie vo veciach služobného pomeru, ktoré je upravené v § 231 až § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. Jedná sa o osobitný druh administratívneho konania v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) SSP, na ktorý sa subsidiárne nevzťahuje (okrem výkonu rozhodnutia) všeobecný predpis o správnom konaní (§ 247a zákona č. 73/1998 Z. z.), t. j. zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Dôkazy, ktoré možno v konaní vykonať, sú vymedzené demonštratívne a príkladmo v § 238 ods. 1 a 2 zákona č. 73/1998 Z. z. Zákon explicitne neustanovuje za dôkaz výsluch svedka, ako je tomu v § 34 ods. 2 a § 35 správneho poriadku, ale hovorí o výpovedi a vyjadrení. Pod takýmito pojmami možno preto akceptovať aj zaznamenanie výpovede svedkov vo formálnej podobe úradných záznamov. Tieto boli pritom okrem svedka podpísané aj dvomi príslušníkmi PZ. K namietanému úradnému záznamu o výpovedi bezprostredne nadriadeného žalobcu kasačný súd uvádza, že tento je v prejednávanej veci aj priamym účastníkom skutkového deja, zistil porušenie povinností, je preto legitímne, že sa jeho úradný záznam o výpovedi použije ako jeden z dôkazov. Samotný takýto záznam nemôže byť jediným podkladom na prepustenie, vtedy by to vyvolávalo pochybnosti o objektívnosti a dostatočnom zistení skutkového stavu. V danom prípade bol ale podporený ďalšími objektívnymi dôkazmi, ktoré potvrdzujú skutkové zistenia (ÚZ riaditeľa DO PZ Kunovec S. B., ÚZ F. D. H., ÚZ H. O. C. E., ÚZ F. E. E. K., kamerové záznamy, fotodokumentácia, plán služieb, kniha prevádzky...). Najvyšší správny súd pripomína, že administratívne konanie sa od trestného konania odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania. V personálnom konaní možno použiť ako dôkazy aj dôkazné prostriedky, ktoré nemusia svojou formou postačovať pre účely trestného konania (bližšie pozri rozsudok sp. zn. 2Sžo/18/2013). Kasačný súd má potrebu na okraj uviesť, že rozhodnutie o prepustení policajta zo služobného pomeru podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. sa rozhoduje iba o ďalšom zotrvaní policajta v tomto pomere, pričom sa ním nerozhoduje o otázke viny alebo neviny zo spáchania či už trestného činu, priestupku alebo disciplinárneho previnenia podľa zákona.

45. Podľa § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. V prerokúvanej veci Generálny tajomník služobného úradu aj žalovaný zrozumiteľne vysvetlili, z čoho vychádzali, hodnotenie má logické, vecné a zrozumiteľné odôvodnenie. Kasačný súd v uvedenom nevidí svojvoľu, tak ako to načrtol sťažovateľ v kasačnej sťažnosti. Podľa § 191 ods. 1 písm. e) a f), ale aj § 195 ods. 1 písm. a) SSP môže správny súd zrušiť rozhodnutie, ak zistenie skutkového stavu je nedostatočné na riadne posúdenie veci alebo ak zistený skutkový stav je v rozpore s administratívnymi spismi. Generálny tajomník aj žalovaný v prerokúvanej veci však zisťovali všetky skutočnosti, ktoré boli rozhodné pre riadne posúdenie splnenia podmienok prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., teda priebeh skutku, správanie žalobcu, jeho predošlé hodnotenia a pod.

46. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. sa policajt prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov služby. Obsahom služobnej prísahy je podľa § 17 ods. 1 cit. zák. sľub vernosti Slovenskej republike, záväzok byť čestný, statočný a disciplinovaný, vynaložiť sily a schopnosti na ochranu práv občanov, ich bezpečnosti a verejného poriadku, a to aj s nasadením vlastného života, ako aj zväzok riadiť sa ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Podľa § 47 cit. zák. služobná disciplína policajta spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených. Žalovaný videl v konaní žalobcu porušenie služobnej prísahy a porušenie služobných povinností (konkrétne § 48 ods. 3 písm. a/, c/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z.). Spôsob tohto porušenia však musí byť „zvlášť hrubý“. Druhá - kumulatívna - podmienka prepustenia policajta, ktorú ustanovuje zákon, je, že ponechanie v služobnom pomere by bolo „na ujmu dôležitých záujmov služby.“

47. Najvyššiemu správne súdu je známa judikatúra, ktorá vychádza z toho, že to, či ide o porušenie zvlášť hrubým spôsobom a či by ponechanie policajta v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitým

záujmom služby, je potrebné riešiť s ohľadom na okolnosti prejednávanej veci a riešenie tejto otázky sa považuje za vec správnej úvahy, ktorú správne súdy podľa § 27 ods. 2 SSP preskúmajú len z toho hľadiska, či neprekročila zákonné medze. Kasačný súd uvedené považuje za potrebné skorigovať a zdôrazniť, že uvedené posúdenie je otázkou interpretácie a aplikácie neurčitých právnych pojmov. Neurčité právne pojmy, tu predstavované „zvlášť hrubým spôsobom“ a „na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby“, nejdú obsahovo presne vymedziť a ich aplikácia závisí na odbornom posúdení v každom jednotlivom prípade. Zákonodarca tak vytvára priestor správnym orgánom, aby zhodnotili, či konkrétna situácia patrí do rozsahu určitého neurčitého právneho pojmu alebo nie, a to vždy so zreteľom na kontext individuálne určenej posudzovanej veci (k neurčitému právny pojmom vid'. napr. rozsudok Nejvyššího správného soudu čj. 3 Azs 240/2014-35, publikované pod č. 3330/2016 Sb. NSS, rozsudok Nejvyššího správného soudu čj. 5 Azs 105/2004-72, publikované pod č. 375/2004 Sb. NSS, rozhodnutie Ústavného soudu SR sp. zn. II. ÚS 495/2015, rozhodnutie Ústavného soudu SR sp. zn. I. ÚS 29/2012). Pri neurčitých právnych pojmoch sa tiež vyskytuje určitá miera úvahy správneho orgánu, tá sa ale zameriava na skutkovú podstatu a jej vyhodnotenie.

48. Porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti „zvlášť hrubým spôsobom“ možno vykladať ako konanie, ktoré svojou závažnosťou výrazne presahuje bežné disciplinárne previnenie. Nestačí teda akékoľvek porušenie, ale musí ísť o porušenie určitej kvality. V tomto smere je odôvodnené aj správnu žalobou napadnuté rozhodnutie, kde na základe náležite zisteného stavu veci si žalovaný, a rovnako aj prvostupňový správny orgán, vyložili a posúdili okolnosti, závažnosť, následky, úmysel, postavenie policajta (bod 39) a dospeli k záveru, že skutkový stav napĺňa obsah pojmu „zvlášť hrubým spôsobom.“ Podmienku prepustenia, ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo „na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby“ videl žalovaný naplnenú v charaktere skutku. Uvedené zdôvodnil ohrozením dôvery verejnosti, morálky a vnútornej stability v zbere (bod 39). Kasačný súd konštatuje, že žalovaný tak správne subsumoval konanie žalobcu pod vyššie označené neurčité právne pojmy, svoje rozhodnutie aj náležite zdôvodnil, pričom zdôvodnenie nevykazuje znaky svojvôle, neodôvodnenej disproporcie ani neprímeranosti vo vzťahu k zisteným skutkovým okolnostiam.

49. Zhrnutím vyššie uvedeného kasačný súd dodáva, že naplnenie obsahu neurčitého právneho pojmu potom so sebou prináša povinnosť správneho orgánu rozhodnúť spôsobom, ktorý norma predpovedá. V prejednávanej veci pri aplikácii § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. nie je daná možnosť správnej úvahy, zákon tu neposkytuje voľný priestor k rozhodnutiu, ale existencia určitého skutkového stavu je jednoznačne spojená s jediným právnym následkom, a to v danom prípade prepustením zo služobného pomeru.

48. K sťažovateľovým ďalším námietkam a vytýkanému nesprávnemu postupu správneho súdu kasačný súd dáva do pozornosti, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04). Kasačný súd má za to, že správny súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal, vysporiadal sa s podstatnými námietkami sťažovateľa a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, pričom dospel k správnym a nepochybným záverom o zákonnosti preskúmaného, ako aj prvoinštančného rozhodnutia.

49. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd v napadnutom rozsudku po zhodnotení všetkých relevantných kasačných námietok/sťažovateľských bodov (§ 453 ods. 2 SSP) neidentifikoval prvok nesprávneho právneho posúdenia (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) ani odklonenie sa správneho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP), naopak vyhodnotil rozsudok správneho súdu ako vecne správny, a preto kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú postupom podľa § 461 SSP zamietol.

50. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, keďže nebola splnená podmienka výnimočnosti (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta druhá SSP).

51. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.